

V

Cậm bẩy

Định mạng oái oăm đã khiến cho ngày đầu tiên mà Văn Bình được hưởng tự do sau nhiều tháng tù, cũng là ngày chủ nhật. Chủ nhật là ngày buồn nhất và cũng là ngày vui nhất đối với thanh niên chưa vợ.

Buồn nhất, nếu không có tiền, hoặc ít ra là không có bạn. Vui nhất nếu vừa có cả tiền lại có bạn. Với cái ví da cá sấu phòng cứng giấy bạc 500, Văn Bình vẫn cảm thấy buồn. Nỗi buồn mệnh mang này thường tràn ngập cõi lòng mỗi khi chàng « thất nghiệp » tạm thời giữa hai công tác hiểm nghèo. Quen với cuộc sống đao súng, chàng không chịu được cảnh nằm không, ăn hút, ngày nào cũng như ngày nào trèo lên giường với một lạc thú quen thuộc, dầu đó là lạc thú trần tiên, Quỳnh Loan.

Hơn bao giờ hết, chàng thèm của lạ. Song thành phố Sài Gòn đã trở thành quá chật hẹp, quá nghèo nàn cảm giác giạt gân đối với một người dọc ngang như chàng. Chàng đã thuộc lòng tên các vũ trường, hộp đêm, phòng đấm bóp trá hình, và nhà sấm lên lút. Chàng đã biết hết tên những con chim xanh, kẻ cả loài chim ban ngày đội lốt nội trợ dâm đang, hoặc nữ sinh hiền hậu.

Cho nên ngày chủ nhật mà chàng được ông Hoàng cho hưởng tự do cũng là ngày chủ nhật ứ dột lạ lùng.

Chàng cố nhắm mắt, quay mặt vào tường nhưng không tài nào ngủ được. Sáng tinh sương, chàng đã lò dò vùng dậy, mặc vội quần áo, rồi thót xuống đường.

Chàng nhắm mắt khi thấy chiếc Citroen ăm đăm nằm cong queo bên lề. Ông Hoàng không cho chàng ngự xe đua sắc sỡ, ngón đường như thiên lý mã nữa.

Chàng nhắm mắt ~~nhắm mắt~~ khi nhìn ~~nhìn~~ hậu phần chiếu khuôn mặt mới lạ, và kỳ cục của chàng. Chàng sợ nhờ là ông Hoàng bắt chàng hóa trang.

Đem qua, từ già ông Hoàng, Văn Bình mở mắt tới văn phòng chuyên môn, ngồi đúng một giờ đồng hồ dài như một tuần lễ cho hai chuyên viên nắn bóp, làm tình làm tội trên mặt chàng. Chàng phản kháng kịch liệt nên không phải chích paraffine vào da. Chàng chỉ bằng lòng cho họ cắt lại mái tóc, sửa lại đuôi mắt, và vẽ một cái thẹo đặc biệt gần mang tang.

Tuy nhiên, dưới sự biến đổi kỹ thuật, Văn Bình đã mất phần lớn diện mạo thường lệ. Chàng phải học cách đi, cách đứng mới. Chàng lại phải nhai kẹo cao su nhồm nhoàm suốt ngày. Và đặc biệt là chàng phải bỏ thuốc lá Salem.

Nhưng ông tổng giám đốc đã đi rồi. Triệu Dung chưa phải là người đủ bản lĩnh kiểm soát chàng. Bà Hoa lại chưa về kịp. Lợi dụng hoàn cảnh

tranh tối, tranh sáng, Văn Bình « phá giới » cho thỏa thích.

Ăn sáng ở Chợ Cũ xong, chàng thả bộ qua Nguyễn Huệ, lên đại lộ Tự do.

Trời còn sớm nên thiên hạ còn sửa soạn quần áo và son phấn trong phòng the. Quán bán hoa đã mở, những bông lê-dơn đủ màu từ Đà Lạt chở xuống hồi hôm đang còn nguyên nụ trắng bạch.

Ngẫu nhiên, Văn Bình nhớ đến chuyến tung hoành vừa qua ở Vạn tượng. Đại sứ Bắc Việt Lê văn Hiến và đại tá tùy viên quân sự đều là khách yêu noa hết mực, yêu hoa không biết nói cũng như hoa biết nói, mặc dầu thường ngày khét tiếng là đê nhất tàn nhân. (1)

Thì ra trên cõi đời bụi bặm này ai cũng yêu hoa. Văn Bình lại yêu hoa hơn mọi người nào khác. Chàng yêu hoa ngoài vườn, chàng lại yêu hoa trong phòng kín nữa.

Những lần nghĩ xa hơi trong quá khứ, chàng thường chờ chủ nhật để tạt qua khu bán hoa Nguyễn Huệ, chọn một bó lê-dơn láng mượt, rồi gửi tới người đẹp. Có những chủ nhật chàng mua hàng chục bó một lúc. Danh sách kiều nữ tặng hoa dài giăng đặc như con đường xuyên Tây bá lợi á, chàng có trí nhớ kỹ khôi mà nhớ không xuê.

Nhưng bây giờ thì danh sách kiều nữ đã cắt ngắn. Nữ nhân viên Biệt vụ mà chàng quen tên, quen mặt, và cũng quen tên quen mặt chàng, lần lượt bị ông Hoàng — đúng hơn, bị Nguyễn Hương

(1) Xin đọc *Bóng tối* Đoàn Pha Lan 1 cuốn trọn bộ đã xuất bản.

và Quỳnh Loan, toa rập với đồng nghiệp trong Sở -- tổng khừ ra hải ngoại.

Thu Thu đã đi xa. Thủy Liễu đã đi xa. Katy đã đi xa. Thậm chí Rô-sita, cô gái chất phác của Phần gián Phi luật tân (1), cũng bị trả về. Như Luyện vừa dính với chàng thì bại lộ, nàng phải lên đường. Quỳnh Loan, Mộng Kiều cũng vậy. Tình yêu đã trở nên quá mong manh, quá đoan mệnh đối với chàng.

Một trong những trở ngại lớn nhất đối với chàng là đứa con bất dục dĩ với Quỳnh Loan. Dẫu chàng giấu diếm, ban Biệt vụ đã biết. Tin chàng có con lan rộng trong Sở như mồi lửa trên thùng thuốc súng, nổ đoàng và bùng cháy một góc trời.

Thế là hết.

Văn Bình, người đàn ông duyên dáng nhất trong số những người đàn ông duyên dáng nhất, trở thành cô độc nhất.

Văn Bình thở dài sườn sượt. Không hẹn mà nên, chàng bước qua lữ quán Continental.

Từ lâu, chàng có một căn phòng trống trong tòa nhà phụ thuộc khách sạn Continental, xé hạnh lang Eden. Trong thành phố Sài Gòn, ông Hoàng đã thuê sẵn hàng chục căn phòng ở rải rác tại mọi lữ quán, nhà tắm, và bin-dinh.

Riêng căn phòng này do chàng bỏ tiền túi ra mượn để làm tổ chim kín đáo. Và đặc biệt là làm hộp thư cá nhân.

Văn Bình quen rất nhiều bạn bè trên thế giới.

(1) Xin đọc *Tử chiến* Ngoài khơi, 2 cuốn trọn bộ, đã xuất bản.

Quen vì lý do nghề nghiệp đã nhiều, quen vì lý do tình cảm lại nhiều hơn. Và nhiều nhất là đàn bà đẹp.

Chàng không thể dùng địa chỉ ở Sở, vì ông Hoàng không cho phép, đầu Công ty Điện tử chỉ là tám bình phong lương thiện. Nguyên Hương biết chàng có hộp thư lưu trữ tại Sài Gòn. Không phải một mà là hai hộp thư khác nhau. Nàng chỉ nhắc điện thoại lên là một bàn tay bí mật và mẫn cán tức tốc mang hết thư từ của Văn Bình về một địa điểm kín đáo, dùng hơi nước nóng bóc ra, hoặc đọc xuyên qua phong bì bằng kỹ thuật và dụng cụ điện tử tân tiến nhất.

Trong quá khứ, Nguyên Hương đã đọc trộm thư của chàng nhiều lần. Giờ đây, nàng còn đọc trộm nhiều hơn trước, vì chàng đã dính chùm với Quỳnh Loan.

Về thư từ tình yêu vụn vặt thì nàng không lo ngại. Nguyên Hương chẳng lạ gì chàng là kẻ đa tình số một ở Việt Nam. Tuy nhiên, có một loại thư từ mà chàng phải giấu kín. Còn kín hơn thư từ nghề nghiệp nữa.

Như mọi thanh niên lang bạt khác, Văn Bình đã liên lạc với một số cơ sở ái tình ở ngoại quốc. Sự liên lạc này rất cần thiết, vì mỗi khi chàng đặt chân xuống một thủ đô lạ, chàng có thể tìm ngay thú vui, đặc biệt là tìm ngay bạn gái thân thiết. Những ngày ở Sài Gòn, chàng có thể nhờ trung gian các cơ sở này để gửi mua một số dụng cụ mà không cửa hàng nào bày bán, ngay cả các « bar » đặc biệt, hoặc bòn rao hàng lưu động ở hành lang Eden và đọc đại lộ Lê Lợi gần nhà

hàng Kim Sơn mỗi chiều cuối tuần cũng không có.

Văn Bình vừa bước qua cửa thì gặp người bồi phòng quen thuộc. Chàng không biết tên hắn, và có lẽ hắn cũng không biết tên chàng. Chàng giao du với hắn trên phương diện thuần túy « nghề nghiệp ». Tỉnh thoảng, tạt vào phòng, chàng không quên dúi vào tay hắn một xấp bạc 500. Ngược lại, hắn có bổn phận cất giữ thư từ riêng của chàng.

Thấy Văn Bình, hắn nhoẻn miệng cười :

— Kia ông. Ông đổi khác nhiều quá !

Văn Bình sức nhớ ra là mình hóa trang. Nghệ thuật biến đổi diện mạo của chuyên viên Mặt vụ không đánh lừa được gã bồi ít học. Tài nhận diện của hắn làm chàng chột dạ.

Chàng nhún vai :

— Ủ, thay đổi để cho thiên hạ khỏi quấy rầy. Anh cứ khỏi thật... tôi sửa mặt như vậy mà anh còn nhận ra.

Gã hồi nhe hai răng sùn, giọng kiêu hãnh :

— Thật ra, ông đã thay đổi nhiều, nhưng mắt ông, miệng ông vẫn còn nguyên vẹn. Cháu chỉ cần liếc qua là không thể làm được. Ông sợ cái cơ mặt đồ dìn trắng với vịnh phải không ?

« Cái cơ mặt đồ dìn trắng » là ai, Văn Bình không còn nhớ nữa. Chàng cố moi óc, nhưng càng vận dụng trí nhớ, chàng càng quên lửng. Đồng nghiệp trong Sở thường coi chàng là con người có bộ óc điện tử. Chỉ thị công tác đánh máy bằng một bảng chữ li ti hàng chục trang giấy, chàng chỉ đọc qua một vài lần là thuộc lòng, nhiều khi không sai dấu chấm phết.

Nhưng trí nhớ của chàng lại kém sắc bên đối

với đàn bà. Chàng quên tên họ một cách mau chóng, không phải vì chàng muốn quên. Mà vì đàn bà đã qua quá nhiều trong đời chàng, nhiều đến nỗi chàng không thể nào đếm được.

Chàng nhớ mang máng nửa năm trước cùng đi với một cô gái mặc đồ din trắng vào phòng khách sạn. Lần đầu, nàng lấy tiền. Chàng biểu nàng cả xấp tiền cuối cùng còn sót trong ví. Chàng không biết bao nhiêu, song đoán phỏng là gần 5 ngàn.

Lần sau, chàng đựng nàng trong tiệm ăn Quốc tế. Nàng đeo cứng lấy chàng như quả tạ. Chàng phàn nàn hết tiền, không còn một xu, và đề nàng tin hơn, chàng rút ví ra, cho nàng chiêm ngưỡng miệng ví rộng hoác và bề dày lép kẹp.

Nhưng nàng xua tay :

— Không sao. Em không cần tiền.

Chàng lắc đầu :

— Anh không thích ái tình bán chịu. Từ lâu anh vẫn là thẳng đàn ông sòng phẳng.

Thì nàng đầu mô :

— Em không bán. Mà là biểu anh. Biểu không anh.

Văn Bình buột miệng « thế à » rồi khoác tay nàng xuống cầu thang. Nàng ở với chàng đến gần sáng mới về.

Sài Gòn có gần một triệu đàn bà, không hiểu sao chàng lại gặp nàng lần nữa.

Vừa thấy chàng, nàng mừng rú như trúng số cả cặp Kiến thiết cấp ba, 6 triệu (có lẽ trúng độc đắc 6 triệu, nàng cũng chưa mừng như vậy), giọng run run :

— Bắt được anh rồi. Anh phải đi với em.

Văn Bình cáo bận, thì nàng trợn mắt :

— Em không cho phép anh bận. Lần thứ nhất, anh mua ái tình. Lần thứ nhì, em biểu anh, đứng với phương pháp quảng cáo thương mại, mua một, biểu một. Lần này là lần thứ ba, em đòi phương pháp. Anh phải bán ái tình cho em. Như vậy là huê.

Văn Bình nói đùa :

— Em mua bao nhiêu ?

Nàng hừ một tiếng :

— Bao nhiêu cũng bằng lòng.

Văn Bình say sưa suốt đêm ấy. Như thường lệ, gần sáng nàng lặng lẽ xuống giường, mặc áo. Chàng hỏi tại sao thì nàng thờ dài :

— Chồng em ghen kinh khủng. Em nghe nói sư tử cái Hà đông ghen kinh khủng, nhưng sư tử đực của em còn ghen kinh khủng gấp chục lần. Hắn sẽ ăn gỏi anh nếu...

— Em đừng lo. Anh không phải là con cá rô đề hắn muốn ăn gỏi lúc nào cũng được.

— Nhiều người đã khổ vì hắn, mặc dầu em không yêu họ. Còn anh, anh được yêu em chân thật. Thôi, em về...

— Anh quên chưa hỏi em điều này... Tại sao lần nào em cũng ra về hồi 5 giờ sáng ?

— Vì em là nữ điện thoại viên. Em thường làm « ca » đêm, cho tới 6 giờ sáng. Em ở tận Trường Đua Phú thọ nên phải về sớm. Đôi khi, em làm nghề phụ. Nhưng em lựa chọn kỹ càng. Từ ngày gặp anh, em bỏ nghề phụ rồi. Em sẵn sàng làm tôi mọi cho anh, nếu anh chịu...

Văn Bình không đáp. Nghe nàng tâm sự, chàng lạnh tóc gáy. Cô gái mặc đin trắng sẽ liệu chết để bám lấy chàng. Vì vậy, chàng cố tránh né những con đường nàng vẫn đi qua.

Bằng một tháng, Văn Bình bật tằm hơi người đẹp. (Gọi là người đẹp không phải quá đáng, vì từ khuôn mặt, làn da, tay chân, làn tóc, cái cổ, cái eo, và bộ ngực, nhất là bộ ngực đồ sộ mọng nước thơm mát, nàng có quyền thuộc vào hạng ưu của phái yếu. Nếu nàng dự thi hoa hậu truyền hình thì ăn đứt vương miện).

Đời chàng trở lại tươi thắm và rộn rịp như cũ. Song chàng không ngờ người đẹp đã tới tìm chàng tại khách sạn. Trong thời gian đầu tiên, nàng ghé lữ quán mỗi ngày một lần, căn vặn hỏi phòng. Dần dà, một tuần hai lần. Rồi nàng đi đâu mất.

Mẫu tình vụn với « cô gái mặc đồ đin trắng » đã loãng nhát trong trí Văn Bình. Đột nhiên, tất cả sống lại. Chàng bàng khuâng nghĩ tới cặp giò dài, tròn lẳn, bó kín trong ống quần đin, tạo ra ấn tượng là nàng khóa thân.

Gã bồi nhắc lại câu hỏi :

— Thôi, cháu biết rồi. Ông sợ cái cô mặc đồ đin trắng với vĩnh phải không ?

Văn Bình choàng tỉnh :

— Phải... Phải...

Gã bồi liền thoảng :

— Tuần trước, dường như cô ta còn tới. Hôm ấy, cháu đi Thủ đức vắng. Ông sửa mặt lại là đúng. Cô ta tóm được ông thì nguy. À, thưa ông, ông có cả thảy 15 bức thư.

Văn Bình hỏi :

— Thư đâu ?

Gã bồi mở khóa tủ, lấy ra một cái két nhỏ xiêu hẳn kê công :

— Thư từ của ông, cháu còn quý hơn tiền bạc nữa. Nghe lời ông dặn, cháu phải mua cái két xách tay này. Mất sốn 4 ngàn.

Văn Bình cười :

— Được, để tôi trả lại 4 ngàn cho anh.

Văn Bình giật mình khi thấy hai bức thư đặc biệt. Loại phong bì này chỉ ở Đông kinh mới có. Và chỉ công ty ấy mới dùng. Nó lớn gấp rưỡi phong bì thường, bằng tờ giấy riêng, trông như gỗ, nổi vân óng ánh, bên ngoài không để địa chỉ và danh tính người gửi.

Ngoại trừ ở góc trái phía trên có một chữ W nhỏ xíu bằng mực đỏ.

Đó là thư riêng của Câu lạc bộ Nguyễn ước Viên đông, tổ chức tìm kiếm và trao đổi ái tình đặc lực và hữu danh, trụ sở trung ương tại Đông kinh.

Văn Bình là hội viên Câu lạc bộ. Hơn thế nữa, chàng là một trong những khách hàng xộp nhất. Hàng tháng, Câu lạc bộ vẫn liên lạc thư từ với chàng.

Chàng nhún vai, xé phong bì ra đọc. Trong phong bì thư nhất là một tờ truyền đơn quảng cáo bằng chữ nhỏ li ti những dụng cụ phòng the tối tân mới được bày bán trên thị trường.

Văn Bình mỉm cười. Dụng cụ được giới thiệu là « bút gián điệp » (1). Dân chơi quốc tế khoái loại bút kỳ lạ này, vì nó mở toang được mọi bí mật

(1) Bút gián điệp là Spy Pen.

Nó có thể nghe được tiếng nói rì rầm ở phòng bên, chụp được không thiếu một chi tiết của con cô gái khỏa thân trong phòng tắm, hoặc ghi vào phim nhựa những phút ái ân cuồng nhiệt trong đêm tối (1).

Nguyên Hương thật bất công. Nàng không nên ghen tuông, cảm đoán chàng nhận thư từ của câu lạc bộ ái tình mới đúng. Vì nhờ các dụng cụ điện tử tân tiến, chàng có thể cải tiến nghề nghiệp.

Cái cười mỉm của Văn Bình vụt mở rộng, và reo lên rộn rã. Chàng vừa nhớ lại một mẫu đối thoại lý thú với cô con gái rượu ghen nhất thế giới của ông già lẩm cẩm trong trụ sở Công ty Điện tử.

Hôm ấy, ông Hoàng đi vắng. Chàng ngồi chờ trong văn phòng. Như thường lệ, chàng ngồi gọn lôn trong cái ghế bành vĩ đại, lót da đỏ, khoan thai bóc bịch Salem mới và khui chai huyết-ky mới.

Huyết-ky không như rượu đế, món nhắm hoàn toàn đối khác. Đế tử lưu linh đất Việt nhắm rượu đế với thịt thà, tẻ ra cũng là đồ chua. Dân nhậu Tây phương nhắm huyết-ky với đậu phộng hoặc đồ chua riêng.

Song nhắm với món ăn không phải là cách uống rượu của tao nhân mặc khách.

Tao nhân mặc khách Tây phương quan niệm rằng món nhắm bắt hủ với huyết-ky — thứ huyết-ky

(1) Nhân viên công an quốc tế Interpol đều dùng Spy-pen trong công tác điều tra. Hiện dụng cụ này được bán tại Northridge, tiểu bang California (Mỹ), Lept. PH-198, Hidden Devices, Hộp thư 47.

cất từ đời cha qua đời con trong hầm rượu Tô cách lan — là đàn bà. Bên ly huyết-ky mà có đàn bà (đĩ nhiên phải là đàn bà đẹp ngoại hạng) thì tuyệt.

Ngồi một mình trong gian phòng đầy ắp giấy tờ, với chai huyết-ky mới rót ly khai mạc, Văn Bình bỗng thêm giai nhân hơn bao giờ hết. Chàng có cảm tưởng như người tù chung thân, bị nhốt mấy chục năm trong phòng kín ngoài hải đảo, không được thấy bóng dáng, chứ đừng nói là thường thức nhựa sống của giống cái nữa.

Vì vậy, chàng mở tập hồ sơ riêng đặt trên bàn ra coi. Đó là hồ sơ về các tổ chức tư nhân cung cấp tiêu khiển đặc biệt cho nam nữ giới trên toàn thế giới.

Đĩ nhiên, tập hồ sơ chứa đựng những bức ảnh giết gân nhất. Ông Hoàng theo dõi mật thiết các tổ chức này với mục đích thâm nhập và lợi dụng.

Văn Bình ngáy người trước một tấm ảnh lớn bằng thật. Ảnh được in trên giấy ni-lông, gấp lại nhỏ xu như cuốn lịch năm bó túi, còn rũ rống ra thì trải rộng khắp bàn.

Đó là chân dung toàn thân một người đàn bà không mặc quần áo.

Lệ thường, ảnh đàn bà khỏa thân trong sách báo Tây phương — trừ sách báo ca tụng chủ nghĩa thiên nhiên — đều tuân theo một số nguyên tắc tự chế nhất định. Nghĩa là phải che dậy một phần. Đấng này, người ta cố tình phớt lờ toàn diện.

Bức ảnh màu — một loại màu riêng pha lẫn